

I 1911—12 forelagdes i Folketinget af S. Sørensen m. fl. et Lovforslag om at ændre Banen „fra Tistrup til Grindsted“ til en Bane „fra Varde til Grindsted“. Efterat Ministeren havde erklæret, at han — under Hensyn dels til, at begge Jernbanekommissioner i sin Tid havde anbefalet en Bane fra Varde til Grindsted og at Folketinget ligeledes i 1908 stemte for denne Bane, dels til, at Pengene ikke har kunnet skaffes til den Bane, Tistrup—Grindsted, som Landstinget i 1908 satte ind i Loven i Stedet for Varde—Grindsted, hvorimod Tilskuddene er tegnede til en Varde—Grindsted-Bane — kunde tiltræde Lovforslaget, vedtoges dette i Folketinget, hvorimod Sagens Behandling i Landstinget kun naaede til Nedsættelse af Udvalg, der afgav Beretning. — I Samlingen 1912—13 forelagdes det samme Lovforslag i Landstinget af Lauridsen, Degnbol og Windfeld-Hansen. Et Flertal i Landstingets Udvalg (Jørgen Berthelsen, Degnbol, Lauridsen, Lewinsky, P. Nielsen og Windfeld-Hansen) har den Opfattelse efter alt, hvad der foreligger, at Banen Grindsted—Tistrup neppe kan gennemføres. At vedtage Lovforslaget, som det foreligger, kunde Flertallet dog ikke tilraade, idet man ikke vil berøve de interesserede i den vedtagne Bane Muligheden for at faa deres Ønske opfyldt, hvorfor Flertallet stillede Ændringsforslag om at lade Valget mellem den ene eller den anden Bane staa hen, saaledes at der i Loven kommer til at staa „fra Grindsted til Tistrup eller Varde“. Dette Ændringsforslag støttedes under Forhandlingen af Udvalgets Medlem Bramsen, der ikke i Betænkningen havde indtaget noget Standpunkt. Et Mindretal (Døcker, Johnsen, Villars Lunn og Rottbøll) bemærker om Lovforslaget, at da Loven af 1908 ved at bemyndige Regeringen til at meddele Eneretsbevilling paa en Bane til Tistrup maa betragtes som havende givet et bestemt Tilsagn om saadan Bevillings Udfærdigelse, naar Lovens Bestemmelser herom opfyldes, vilde det være „urigtigt af Lovgivningsmagten at tilbagekalde dette Tilsagn, naar de vedkommende interesserede ikke samtykker heri. En Tilbagekaldelse vilde indeholde Krænkelse af private Interesser, ikke blot derved, at de, der har virket for den paagældende Banes Anlæg, vil have haft positive Udgifter ved Udarbejdelse af Projekt etc., som de ikke kan faa erstattet, men tillige derved, at en ved Lov vedtagen Jernbane i Regelen straks fremkalder Stigning af Ejendomspriser i Egnen, en Stigning, der vil blive afløst af tilsvarende Tilbagegang, hvis Loven kaldes tilbage. At Beboerne i vedkommende Egn gaar Glip af en Behagelighed og Bekvemmelighed, de med Føje har gjort sig Haab om, turde vel ogsaa være et Hensyn. Det vil desuden fremkalde en Usikkerhed i slige Forhold, naar der ikke kan stoles paa, at en given Lov om Anlæg af private Jernbaner opretholdes“ . . . „Da